

למי שיש
אזרחות,
יש זכויות

MY RIGHTS!

คำนำ

ไดอารี่เล่มนี้รวมถึงสิ่งต่างๆในนิทรรศการ

“ความฝัน ชาติน ไดอารี่”

เป็นความเหนื่อยล้าของ

นักศึกษากาชาธิการออกแบบนิเทศศิลป์

ภาคนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เราจัดทำผลงานนี้ขึ้น เพื่อประสงค์ให้ทุกท่านที่ได้เข้าชมงานของเรา

ได้รู้และเข้าใจถึงสิทธิ กฎหมาย สวัสดิการ และสิ่งต่างๆที่คนพิการ

พึงจะได้รับ และเมื่อท่านรับข้อมูลเหล่านั้นไปแล้ว

พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านจะนำไปปฏิบัติ ปรับปรุง แก้ไข

สังคมที่พิการอยู่นี้ ให้ดีขึ้นๆไป

ขอขอบคุณมากครับ/ค่ะ

อาจารย์ที่ปรึกษา

อ. ณัฐนันท์ แนวมาลี

ด้วยความขอบคุณ

ดร. อธิกา สวัสดิ์ศรี

ดวงแก้ว กันธเสวี

วรเมธ ชำนาญดนตรี

จุไรรัตน์ ภัทราภิรักษ์กุล

จินต์จุฑา เชาวน์มุณีกุลชงค์

พีชชานันท์ จินดาวีวัฒน์ธนโชค

คำแนะนำ

ไต่อารีเล่มนี้ ค่อนข้างมีความเป็นไต่อารีสูง
เพราะฉะนั้น

หากบางฉากท่านจะได้เห็นอารมณ์ของตัวละครที่ค่อนข้างชัดเจน

แต่ท่านไม่ต้องกังวล !!

มันไม่รุนแรงและเลวร้ายขนาดที่ท่านกำลังคิดอยู่
อาจจะแค่สะเทือนใจเล็กน้อย แต่นั่นจะทำให้ท่านฉุกคิด
และตั้งคำถามกับสังคมเท่านั้นเอง

แล้วยังตัวละครในเรื่อง ต่างเป็นตัวละครสมมติ
เพียงแต่เรื่องราวต่าง ๆ นั้น ประมาณ 70% เป็นเรื่องจริง
ข้อมูลล้วนมาจากบุคคลจริงๆ และ อินเตอร์เน็ต

นี่คือสิ่งที่เราต้องการจะบอก...

ไปเริ่มกันเลย !!

ครั้งแรกที่ผมจะเขียนไดอารี่ มันเริ่มตรงที่ว่า
ตั้งแต่ตื่นมาผมก็เพิ่งรู้ตัว ว่านอนโรงพยาบาลสามวันแล้ว..

ผมพบว่า..

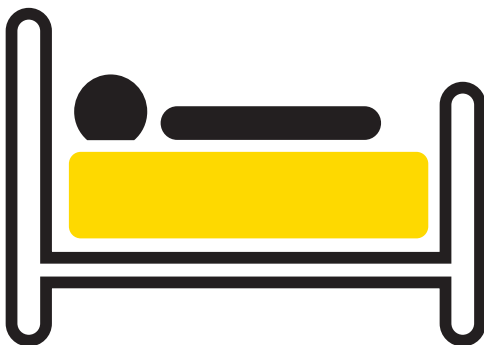
ขาของผมหายไปสองข้าง...

นั่งนึ้กสองสามวัน

ที่ขาหายไปเพราะโดนรถชนที่ต่างจังหวัด
จำได้ว่าเตะบอลดลองกับเพื่อนจนดิ๊ก เดินกลับบ้าน
แล้วโดนรถเสียไป บั๊กห่าเอ๊ย!

เลยถูกส่งเข้ากรุงเทพ เพราะว่าบ้านนอกโรงพยาบาลรักษาไม่ไหว

รักษาไม่ได้ก็ปิดกั้นไปสิฟระ !!!

ตอนนี้ผม ..ไม่อยากจะทำอะไร

ไม่ไหวจริงๆ

ไม่อยากจะหายใจ

มาตรา 30

บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิดเชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพสถานะของบุคคลฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคมความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

สุดจะเบื่อ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าโรงพยาบาลรัฐ
ขนาดอยู่ในกรุงเทพฯ: หมอก็เลือกปฏิบัติ
พยาบาลหน้าก็อย่างกับปลากะพงเป็นตะคริว
ก็เต็มใจช่วยชะเหลือเกิน...

สุดจะไม่ไหว

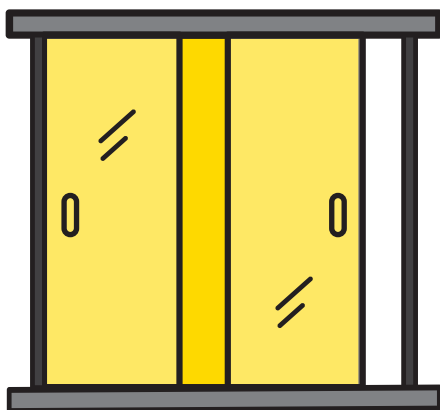
พอเห็นผมจนหน่อยก็ไม่ค่อยใส่ใจ **ใช้สิ!!**
ก็เด็กบ้านนอกหนิ แต่อยากจะทำกรงมาเรียน...

แต่ตอนนี้ หายใจไปที่ไคฟิมบอย

เมื่อวานเว้ย จะโดดตึกเว้ย
ยามวิงมาลือคคอ
หายใจไม่ออกโวยยย

สุดท้ายการฆ่าตัวตายที่วางแผนมาตั้ง 5 คีน

ปัง

เพียงแค่ว่าจะเอื้อมมือไปเกาะหน้าต่างยังไม่ไหวเลย
หน้าซ้ายยังโดนท่อนป่าพยาบาลผู้นำรักลากไปกายภาพบำบัดต่อ

ซาก็หายไปสองข้างแล้ว จะบำบัดไปทำไมอีกเนี่ย

วันนี้หมอบอกว่า ที่ผมนอนอยู่นี้ พรีน: รักษาฟรี
เพราะได้ใช้สิทธิ์คนพิการ ตามกฎหมายอะไรของเขานั่นแหละ

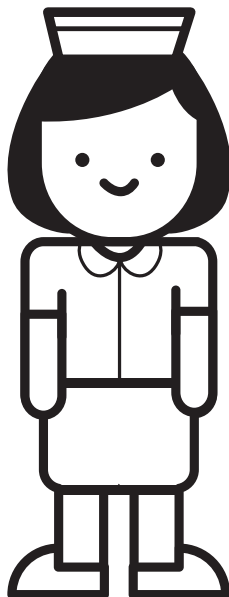
แต่สะเทือนใจนะ ที่ได้ยินคำว่า “คนพิการ”

ตั้งใจจะเข้ามาเรียนกรุงเทพ
เพราะป่าฝ่ากฝังไว้ว่าต้องเรียนให้จบจากเมืองกรุง
จะได้มีงานทำดีๆ

สมหวังไหมล่ะเอ็ง

ไปสัปดาห์แล้ว จริงๆก็ไม่ได้สัอะไรหรอก
เธอเป็นพยาบาลบำบัดคนใหม่ของผม

เธอชื่อเจี๊ยบ อ่าาาาห์

ชื่อที่ฟังแล้วหวานไปถึงไขสันหลังนี่มันอะไรกัน
แค่นี้ก็ถึงหน้าเธอก็ความดันขึ้นแล้ว (เปรียบเปรย)

คุณป้าพยาบาล

ไม่เจอกันอีกแล้วนะ รักษาตัวด้วยนะจ๊ะ

อ้อ อูๆ อะอะ

ៃៃៃៃៃ

ៃៃៃ

พี่เจียบ พี่เจียบ

แค่เห็นยิ้มพี่
ขามก็เหมือนงอกออกมาอีกครั้ง

จริงๆหลายสัปดาห์ก่อนยังรู้สึกอยากหายไปจากโลกนี้อยู่เลย
แต่ตอนนี้มันไม่เหมือนเดิมอีกแล้วแหละ

อยากมีความรัก

แต่คนพิการ มีความรักได้รีเปล่านะ...

ต้องทำให้ทุกคนมองเห็นคนพิการในฐานะของ
มนุษย์เฉกเช่นเดียวกับทุกคนหรือมีความเป็น

เพศสภาพเหมือนกัน

เพื่อจะได้เกิดความเข้าใจในตัวของคนพิการ
อย่างถ่องแท้ แต่ถ้ามองในเชิงความเป็นจริง
ก็คงต้องใช้เวลาแล้วที่หน่วยงานทางภาคสังคมจะ
ต้องปฏิรูปตัวเองโดยเฉพาะกระบวนการคิด
และการวางแผนที่จะต้องมีละเอียดรอบคอบ
และครอบคลุมคนทุกภาคส่วนมากขึ้นกว่านี้

เพราะถึงคนพิการ (ที่ลงทะเบียน)

จะเป็นคนส่วนน้อยของสังคม

แต่ในฐานะของส่วนหนึ่งของสังคมก็ควรจะได้
รับการบริการและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่

เท่าเทียมกัน

อยู่โรงพยาบาลร่วมเดือน โดนหมอไล่ให้ไปหาห้องเช่า
ตอนแรกจะโดนไล่ไปสถานสงเคราะห์แถวๆอะไรเนี่ยแหละ

ไปให้โง่สิกร้าบบบ

ตัดสินใจแล้วว่าจะอยู่ห้องเช่าด้วยตัวเองเว้ย
ไม่ต้องให้ใครมาลำบาก
และจะได้ไปหาพี่เจี๊ยบทุกวันใจห่อห่อ นี่คือเหตุผลสำคัญ

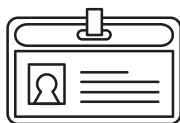
สุดจะบรรเจิด

แต่จะว่าไป ยังไม่มีบัตรคนพิการเลยนี่หว่า
คงต้องโทรบอกป้าว่าต้องใช้

1. สำเนาบัตรประชาชน และ สำเนาทะเบียนบ้านคนพิการ
2. รูปถ่าย ๑ นิ้ว ๒ รูป
3. สำเนาบัตรประชาชน และ สำเนาทะเบียนบ้านผู้ดูแลคนพิการ

อยู่บ้านนอกก็ลำบากจ้ะแหละครับ

การออกบัตรคนพิการ

ขั้นตอนการออกบัตร
ระยะเวลา

20 นาที

คนพิการ หรือ ผู้ปกครอง
ผู้มีถิ่น / ผู้ดูแล / ผู้ดูแลคนพิการ

ยื่นคำร้อง

เจ้าหน้าที่

①

ตรวจสอบหลักฐาน
3 นาที

②

สอบข้อเท็จจริงตามแบบฟอร์ม
บันทึกข้อมูลในระบบฯ
10 นาที

③

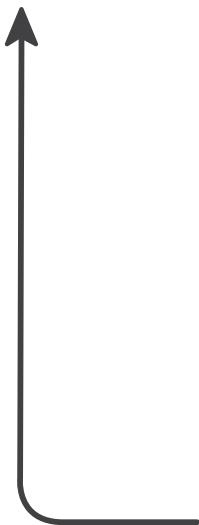

ถ่ายรูป
2 นาที

④

ตรวจสอบความถูกต้อง
พิมพ์บัตร
5 นาที

เมื่อวานป่าผมเข้ากรุงเทพ
มาช่วยทำบัตรคนพิการ
เพราะมันต้องยื่นเรื่องให้เทศบาล
หรือไม่ก็หน่วยอะไรสักอย่างเนี่ยแหละ
ผมเองก็ไม่รู้ว่าอยู่ตรงไหน
ป่าผมก็ยังไม่รู้เข้าไปใหญ่

พี่เจียบเลยอาสาทำงานครึ่งวันไปทำให้
สุดจะนางฟ้า

แต่ยังไงก็ตามผมต้องหาห้องเช่าให้เร็วที่สุด เงินที่แทบจะไม่พอกิน
จริงๆก็พอมีตั้งอยู่บ้าง แต่ก็ต้องกินข้าวคลุกกะปิทุกวัน
เดือนละ 500 บาท ที่มาจากการจดทะเบียนคนพิการ
บวกกับค่ากินที่ป่าแบ่งให้เดือนละ 2000

ไม่พอ ให้ตายยังไงก็ไม่พอ

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
(พม.) อนุมัติในหลักการให้เพิ่มอัตราเบี้ยความพิการให้
แก่คนพิการ

จากเดิมรายละ **500** บาท เป็นรายละ **800** บาท
ต่อเดือน ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2558 เป็นต้นไป

มาตรา 51

บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการ
รับบริการทางสาธารณสุขที่เหมาะสมและ
ได้มาตรฐานและผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการ
รักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุข
ของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

บุคคลย่อมมีสิทธิ
ได้รับการบริการสาธารณสุขจากรัฐซึ่งต้อง
เป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่อ
อันตรายจากรัฐอย่างเหมาะสมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
และกันต่อเหตุการณ์

มาตรา 54

บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิเข้าถึงและ
ใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวก
อันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ

สุดท้ายก็โดนไล่ออกจากห้อง
เนื่องจากเป็นโรบบาสรัฐ
โดนไล่ออกไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร
ส่วนปากกลับไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่ต้องทำงาน
ไม่เงินเดือนหน้าผมคงกินแต่ข้าวเปล่าแน่นอน

รถเข็น ก็ไม่มีให้ยืม
ทำไมงกกันจังวะ แค่อรถเข็น
โรบบาสสุดจะใจแคบ

แค่ว่าจะขอยืมไปหาห้องเช่าเอง
ไม่ได้เอาไปแยกอะไรช่วยซักหน่อย

สังคมนใจแคบ

นอนบนเก้าอี้โรบบาสก่อนก็ได้

รถเข็นนั้น สามารถหาซื้อได้ตามร้านค้าในโรงพยาบาล
เวปขายของออนไลน์ และร้านต่างๆที่จะสามารถหาได้
แต่เนื่องจากราคาค่อนข้างที่จะสูง จึงมีการให้ยืมรถเข็น
กึ่งทางสมาคมต่างๆ และผู้ใจบุญตามโรงพยาบาล
แต่ถ้าท่านอยากมีไว้ในครอบครองจริงๆ
ยังมีรถเข็นฟรีที่กรมขนส่งทางบกแจก
แต่ต้องสำหรับ ผู้ที่ประสบอุบัติเหตุทางถนนเท่านั้น

พี่เจียบขอให้จนได้
ปกติเขาไม่ให้ยืมออกนอกโรงบาล
อยากได้ก็ต้องซื้อ
แต่ ราคาคันนิ่งนี้ ดาวน่มอไซค์ได้เลยมั้งนั้น
ให้ป่าท่านนิ่งเถอะครับ
มันจะลำบากอะไรขนาดนี้วะเนี่ย กะอีแค่รถเข็น

ช่างมันเถอะครับ
ได้ออกไปหาห้องเช่ากับพี่เจียบซั๊กที
วันนี้วันเสาร์ พี่เจียบไม่มีเวร เลยจะช่วยผมหาอีกแรง

ระหว่างที่ผมหาห้องพักไปเรื่อยบนถนนที่
เป็นคลื่นยิ่งกว่าทะเลในมหาสมุทรแปซิฟิก
ไปไกลจากโรงบาลมากนั๊ก ก็ไปเจอกับวัดๆหนึ่ง
เลยตัดสินใจชวนพี่เจียบเข้าไปเพื่อหวังว่าจะเจอทางสว่างให้กับชีวิต
แต่เปล่าเลย มันยิ่งทำให้ยิ่งมึดมนเข้าไปอีก!! ทำไฉนนะเธอ ?

พวกเราขึ้นไปทักโบสถ์เพื่อหวังจะรอฟังพระธรรมจากหลวงพ่อ
แต่ต้องนั่งรอเพราะมีสาววัยทำงานนั่งอยู่ก่อนแล้ว

“หลวงพ่อกะ ทำยังไงให้ชาติหน้าหนูสวยอย่างสมบูรณ์แบบกะ?”

“อ้อ ก็หมั่นทำบุญให้มากๆ ให้ทาน
อย่าไปทำร้ายสัตว์ เอ๊ะ! นั่นแงะ ดูอย่างพ่อกุมนุ่มนั้นสิ
ชาติที่แล้วคงไปตีฆาตวัอะไรมานะเนี่ยแหละ ขามันถึงได้ด้วนแบบนี้ไง”

ชักแป้งไหมหลวงพ่อ พระก็พระเถอะครีบ
แต่แป้งแล้วของขึ้นหว่า

“จิ้นหลวงพ่อชาติที่แล้วคงติดเงินหนุอยู่ชัก 3000 มั้งคะ
เงินในตุบรีจากหนุขอได้ไหมคะ”
แม่นางฟ้าของผมคารมช่างเหลือร้าย ผมนี่นั่งขำในใจ

ก่อนที่จะโดนโทรเรียกตำรวจให้มาลากรดขึ้นไป
พี่เจียบรีบเซ็นผมออกจากบริเวณวัดทันที

แปลกแหะ วันนี้ชียนยาวมากๆ แต่เรื่องมันก็เยอะจริงๆ

ยังไม่จบ

ป้ายหาเสียงนี้มีมันอะไรกัน
เสาไฟฟ้า ต้นไม้ รั้วกันที่นี้ก็จะตั้งตรงไหนนี้มีมันอะไรกัน
แล้วไอป้อมตำรวจอันมหัศจรรย์ที่สนับสนุนโดยโรงบาลชื่อดังนี้มีมันอะไรกัน
อยากเห็นคนพิการลงนอนกึ่งกลางถนนก็ไม่บอกกกก

พี่เจียบก็บ่นเหมือนกันว่า จะตั้งอะไรกันเยอะแยะ
นี่ฟุตบอลทำให้แมลงสาบวิ่งอย่างเดียวใช้ไหมเนี่ย

แม่นางฟ้าผมมีน้ำโห่แล้วน่ารักจังเลยครับ เขิน...

หลังจากเราฝ่าด่านสภาพท้องถนนที่ย่ำแย่ยิ่งกว่า
สภาพพื้นผิวดวงจันทร์แล้ว
เราก็เจอป้ายห้องเช่าแปะอยู่บนเสาไฟฟ้า
บอกให้ไปที่ตลาดที่อยู่ใกล้ๆนี้
แล้วหาเจ็ทที่ยู่ท้ายตลาด
พวกเรารับตรงดิ่งไปทันที

“แม่ แม่ ดูนั่นสิ ทำไมเขาไม่มีขา” เด็กคนนั้นเขย่าแม่
ตายังจ้องมองผมเหมือนตัวประหลาด
“อย่าไปยุ่งกับเขาดีกว่าลูก” ....คือ ผมยังได้ยินนะ
เอ่อ..รู้สึกเหมือนเป็น... ตัวอะไรซักอย่าง ช่างมันเถอะ !

อยู่จนเย็น ก็ได้ห้องมาซักที เจรจาดอราคากับเจ็ทยี่ห้อชานาน
บอกขอบคุณ และลาพี่เจียบเสร็จ
สิ่งต่อไปที่ต้องทำคือ นอน

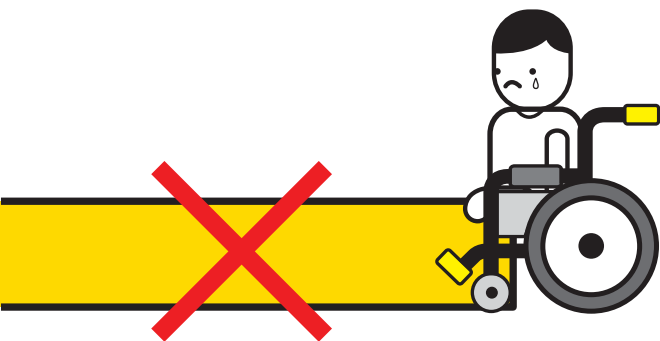
สุดท้ายเรื่องรถเข็น บังเอิญว่า
มีพี่ข้างห้องไปเจอมันถูกทิ้งไว้แถวกองขยะ
สภาพก็คงไม่ต้องพูด
สุดจะบุโรทั่ง

แต่ทีนี้ วันๆของผมไม่ค่อยได้ออกไปไหน
สี่ปาดาร์หนึ่งก็ได้เข้าไปบำบัดกับพี่จี๊บบแค่ครั้งเดียว
นอกนั้นก็ออกไปกินข้าวที่ตลาด
ไอห้องของผมมันก็เข้าออกลำบากมาก นี่ขนาดอยู่ชั้นหนึ่งนะ
พื้นยกระดับก่อนเข้าห้องสูงตั้งฟุตหนึ่ง

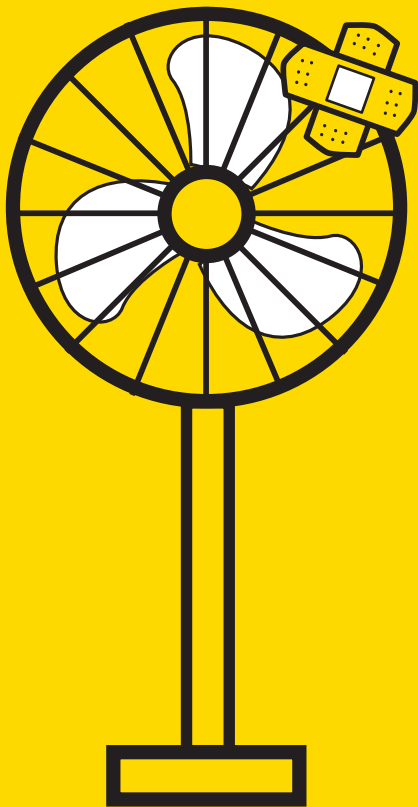
สร้างไว้บูชาหลอดไฟหรือครับ

ฟุตหนึ่งของคนมีขาห่นะ มันไม่เท่าไรหรอก
แต่ฟุตหนึ่งของผมห่นะ เออสมูมาแทงผมให้ตายยิ่งดีกว่า
คงไม่ต้องพูดถึงฟุตหนึ่งหรอก แค่5เซนผมก็ลำบากแล้ว
จริงๆ

ยังดีที่พอจะออกไปข้างนอก พี่ๆหน้าหอจะคอยมาช่วยกันยกผมลง
ผมรู้ตัวนะว่าลำบากพวกเขา
แต่ก็ขอบคุณครับ

คือก็อยากเรียนต่อเนะ แต่คนชาชาดมันจะเรียนได้หรอ

“อาต๋อ้ย ลื้อซ่อมพัดลมเป็นไหม ?”

ซ้อข้างห้องเดินมาเรียกหน้าประตู

โชคดีที่ผมชอบนั่งดูลุงแถวบ้านซ่อมโน่นซ่อมนี่

ก็เลยเป็นภาพติดตาว่าต้องทำอะไรบ้าง จึงรับมาซ่อมให้

พังหนักกว่าเดิมอีก !!!!

“อ้าวจะโกรธลื้อดีไหมเนี่ย !? เห้อ ลื้อเอาไปเลยนะ ไม่ต้องซ่อมละ”

ผมรู้สึกแย่มากที่ทำของเขาพัง รู้สึกไม่มีอะไรดี

โชคดีที่เจ็ทเคียงยังใจดีให้ผมได้พักอยู่ห้องข้างล่าง

เลยเข็นตัวเองออกไปหน้าหอพัก ที่มีตู้ซ่อมมอเตอร์อยู่ข้างหน้า

เผื่อจะได้ซ่อมคืนซ้อได้

“เอ็งมานั่งทำซากไรวะ เห็นมาเป็นสัปดาหฺละ” ไม่มีอะไรครับ นั่งดูเฉยๆ
“แล้วขาไปทำอะไรมาละ” ว่าแล้วว่าต้องถาม
“โทษทีที่ถาม เอ็งอายุเท่าไรหฺละ ? อยากลองมาช่วยมี้?”

ผมนี้ตาโต

“ใกล้จะวันแม่ แต่จริงๆอีกตั้งนานนนน
โอพวกเด็กในอู่มันเตรียมจะลากลับบ้านไปยาวๆ เวรตุแก่ๆ
เอ็งมาฝึกไว้ ตอนขาดคนหนักๆจะได้มาช่วย”

จริงๆก็ไม่กล้าหฺรอก
เพราะเพิ่งพึ่งพัดลมไปเมื่อหลายวันก่อน
“มาน่า...ช่วยหน่อย ร้อนก็ร้อน ลุงก็เหนียวมาทั้งวันละ
เดี๋ยวบอกแล้วเอ็งก็ทำตามละกัน ทำดีเดี๋ยวจึงเลยเอา ! ”

ผมตัดสินใจเข้าไปแล้วทำตามที่ลุงเค้าสั่ง
ขันนือต ถอดสกรู จนกระทั่งล้างหัวฉีด

เรื่องราววันนี้

ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณค่ากับเพื่อนมนุษย์โลกอยู่

อยากทำงาน

แต่คนพิการ ทำงานได้รีเป่านะ...

ตามกฎหมายกระทรวงเดิม (พ.ศ. 2537)
ที่กำหนดให้บริษัทเอกชนที่มีลูกจ้างเกิน 200
คนขึ้นไปต้องรับคนพิการเข้าทำงานในอัตราส่วนลูกจ้าง

200 คน/คนพิการ 1 คน

มีฉะนั้นจะต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทน

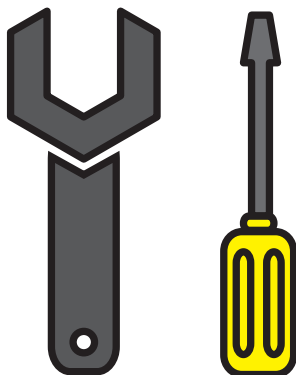

ที่บ้านโทรมาบอกให้หาที่เรียนได้แล้ว
ก็อยากเรียนอยู่หรอก
อยากเรียนวิศวะใจจะขาด

แต่ตูพีการขนาดนี้ตูจะหาที่เรียนได้ไงพระ
คนพีการแบบนี้ มหาลัยไหนมันจะรับ

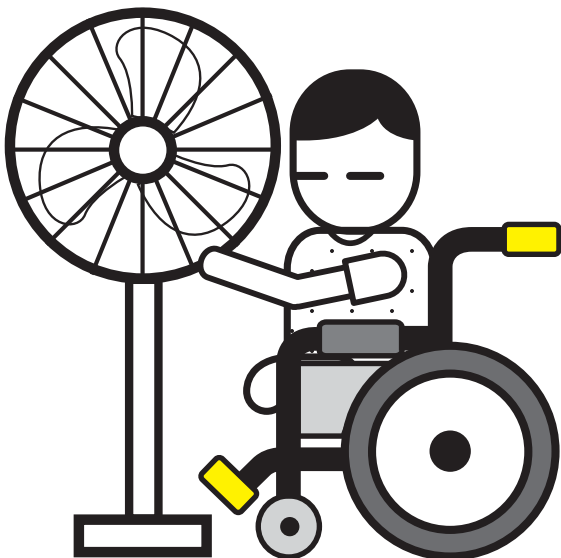
กลับมารู้สึกไร้ค่าเหมือนเดิม

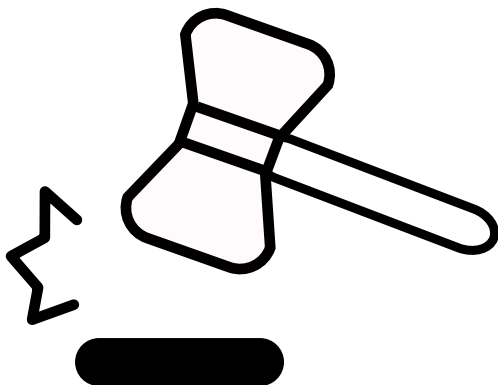

วันนี้รู้สึกร้อนเป็นพิเศษ
ดันเข็มนาฬิกาไปเห็นพัดลม ที่เปิดไม่ได้ ช่วย
แต่รู้สึกว่ายากให้มันใช้ได้ขึ้นมา

จึงออกไปซอฮีมเครื่องมือจากลุงที่อยู่
ซอกมากที่มันกลับมาหมุนได้อีกครั้ง
จริงๆแล้วแค่น็อตตรงมอเตอร์มันหลวม...

ซ่อมพัดลมได้ก็ต้องซ่อมมอไซค์ได้
ความมั่นใจผุดๆแบบนี้ทำให้ผมมีแรงขับเคลื่อนแปลกๆ
พรุ่งนี้จะขอไปลองฝึกงานแบบจริงจังกับลุงที่อยู่มอไซค์

คุยกับพี่เจียบแล้วก็รู้ว่าตุมีสิทธิ์เรียนนี้หว่า
“ถ้ามหาลัยเขาไม่รับก็ให้เราฟ้องศาลให้รู้กันไปข้างเลย”

เริ่มหาที่เรียนจริงจังดีกว่า
รู้สึกแล้วว่าจริงๆอยากเป็นเรียนวิศวะช่างกล

ถ้าได้ที่เรียน มีกำลังใจมากขึ้น ถ้าหางานได้
ตอนนั้นก็คงใจกล้าพอมีหน้า จะไปขอคุยกับพี่เจียบนะ !

มาตรา 10

“การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกายจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลือ อันใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา 60

ให้รัฐจัดสรรงบประมาณแผ่นดินให้กับการศึกษาในสถานะที่มีความสำคัญสูงสุดต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทยโดยจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษา

เมื่อเข้าออกไปร้านเน็ตมา เอาที่ใกล้ที่สุดเพราะแบบ
ลำบากมากกกกก
ฟุตบอลนี้หายไปครึ่งนึง ต้นไม้ ร้านส้มตำข้างถนน
บอกเลยว่าโคตรหงุดหงิด จะไปทางไหนแม่งก็ติด

สุดจะเซ็ง

แต่ก็ยังดีนะ รู้แล้วล่ะว่าตอนนี้เรามีสิทธิ์ที่จะข้ามหาลัย
อะไรก็ได้ตามที่กฎหมายบอกไว้
แต่มหาลัยที่สนใจ เป็นมหาลัยที่เป็นสาขารังสิต จ.ปทุมธานี
พูดชื่อไปใครๆก็คงรู้จัก..

แต่จะไปยังไง

...

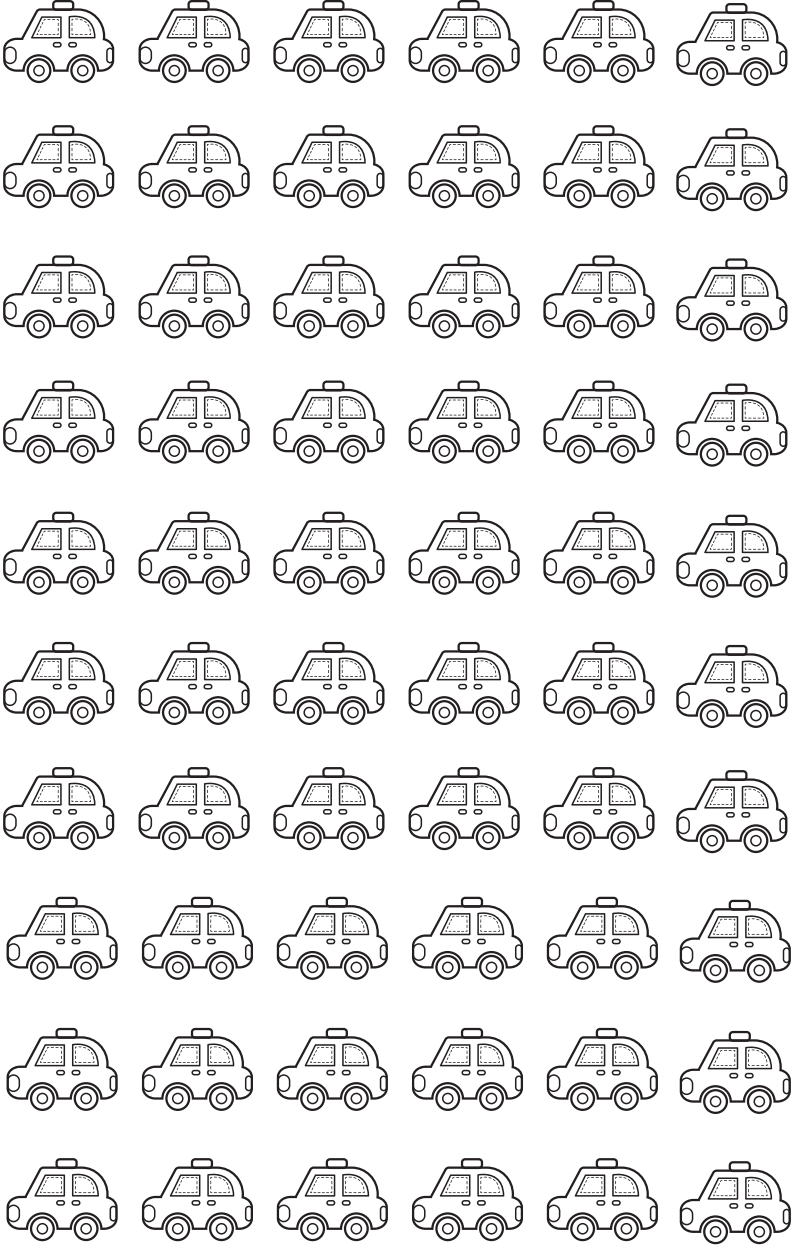
ก็ก๊อ

วันนี้ทดลองไปนั่งแท็กซี่ดู
คิดว่าไว้ว่า คงต้องนั่งไปเรียน

35 คัน

โบกแค่ 35 คันเอง
คันที่ 36 ก็ยังไม่รับนะ
เลยเซ็นตัวเองกลับ

ทำไมต้องแกลังกันด้วย

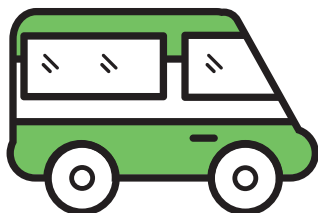
พี่เจียบบอกว่า
แก๊กซี่ธรรมดาหนะ มันชอบอ้าง
คนมีขายังไม่ค่อยจะรับเลย
คนนั่งวีลแชร์ไม่ต้องพูดถึง

แต่ว่า

มันมีโครงการดีๆอยู่โครงการนึง
“โครงการบริการผู้นั่งรถเข็น”
ของบริษัทกรุงเทพธนาคม ร่วมกับ ผู้ว่า ก.ท.ม.
โทรเบอร์ 02-294-6524 ฟรี แต่เค้าบอกว่ารับส่ง
“แค่กรุงเทพฯและปริมณฑล”
เจ้ออออ แก่ “กรุงเทพฯ” สិនะ
เลยไปปทุมฯไม่ได้

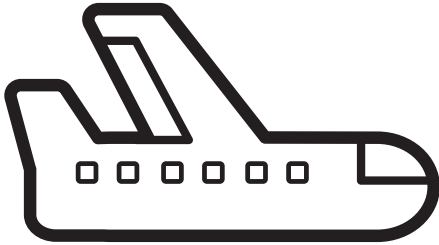
สุดจะเทพ

แต่ยังไม่สิ้นหวัง เพราะเรามี
“TAXI HERO”
เค้าบอกว่ารับและไปได้ทุกที่
ให้โทร 087-331-5421

ทางเลือกมันเยอะจริงๆ แต่จะใช้ได้แก่เธอ:

คนพิการมันจะเที่ยวได้ไหมนะ

โทรหามหาลัยไปแล้ว

เขาบอกว่า ให้เราเตรียมเอกสารต่างๆ
แล้วที่สำคัญคือ เราต้องเตรียมตัวให้ดีมากๆ
เพราะต้องมีสอบเหมือนกัน

ต้องโหดใบสมัครสอบจากเว็บมหาลัยมา
แล้วไปส่งเขาสองเดือนข้างหน้า ตามกำหนดการ

ดูลำบากเหมือนกัน แต่ก็นะ
เราเองถ้าอยากใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไป
เราก็ต้องทำตามขั้นตอนแบบที่คนอื่นเค้าทำกัน
ดินะที่ผมยังมีกำลังใจอยู่บ้าง..
พีเจียบ.. ดอกไม้หนึ่งเดียวที่ค่อยๆเติบโตในใจของผม ..

ถ้าเราทำสำเร็จ พีเจียบต้องดีใจ
ป่า ลุงที่อยู่ เจิกียง(ด้วยมั้ง)
และคนที่บ้านนอกต้องภูมิใจแน่ๆ !

วันนี้งานที่อยู่ค่อนข้างเยอะ
แต่ก็มีความสุขที่ได้ทำนะ

ได้ตามลุงไปด้วยว่า
คนพิการอย่างผม
มีสิทธิ์ที่จะทำงานไหม

**“ข้าไม่สนหรอกว่าเอ็งจะพิการไม่พิการ
ขอแค่ ใจรัก บ้างงาน อยากรมีอาชีพ
ลุงให้ออกาสหมดแหละ
ไอจิบที่พึ่งกลับไป มันก็เคยเป็นคนติดยา
แต่มันกลับตัว อยากรทำงาน
ลุงก็ยึดงานให้ ชีวิตทุกวันนี้มันก็ดีชิบหาย”**

รู้สึกเลยว่าก็เป็นคนปกติคนนึงจากคำพูดของลุงวันนี้

โห ..

วันนี้แม่ต้องเป็นตำนานแห่งๆ
ชื่อปะว่าโคตรใจกล้า ก่อนไปกายภาพบำบัด
ตัดสินใจว่าจะไปแถวๆสยามหน่อย
กะว่าจะซื้อขนมไปฝากพี่เจียบบ้าง เท่าที่พอมีตังอะนะ
แล้วก็จะซื้อหนังสือเตรียมสอบมา ฝึกทำบ้างอะไรบ้าง

แต่แม่ ! ไม่ง่ายเลยวะ !
พุงนี้ค่อมเขี้ยววันนี้เหนื่อยมากไม่ไหวละ .... .

29 กรกฎาคม 2554

---

30 กรกฎาคม 2554 (ต่อ)

เออ เมื่อก่อนชื่อปะว่าลองไปขึ้นรถไฟฟ้าเว้ย
เพราะเชื่อว่าถ้าคนอื่นไปกันได้ ตุ๊กก็ต้องไปได้สิวะ !
พอถึงรถไฟฟ้านะ ก็หาลิฟท์
เห็นคุณนักร้องเห็นว่ามันอำนวยความสะดวกให้คนพิการ
มันต้องกดปุ่มก่อน ให้พี่ยามลงมาเปิดประตูขึ้นลิฟท์ให้
คือ รอโคตรนานอะเอาจริง..

ก็เห็นใจพี่ค้านะ แต่แบบเกือบ 30 นาทีอะ เกินไปปะ ?

เค้าก็ลงมาเปิดให้ แต่สุดท้ายจะบ่นอะ

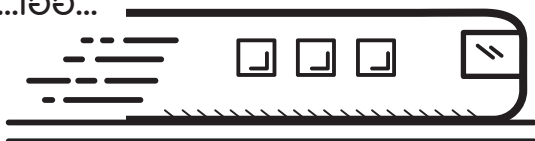
คือเค้าบอกว่ามีเค้าคนเดียวที่ทำหน้าที่นี้

อารมณ์เหมือนเบื่อกๆ

แล้วแบบบอกเหมือนไม่ค่อยมีคนพิการมาใช้ลิฟท์

เลยไม่ได้ใส่ใจ

คือ...เอ่อ...

“ลำบากแล้วจะขึ้นรถไฟฟ้าทำไม?” ตุ้ยได้ยืนนะป่า

ใจแคบกันเกินไปปะวะ เราก็คนเหมือนกันปะวะ

ของมันสร้างไว้ ก็น่าจะใช้ได้ทุกคนดิ

ตอนลงมาจะออกนี่ตกใจมาก

มีแต่บันได

ดีที่มันเชื่อมเข้าห้างเลย แต่ในห้างคนก็เยอะ

จะลงลิฟท์ ใครๆก็ดูริบๆเข้าลิฟท์ไปหมด ..ไอ้เราก็ทรงใจเค้า

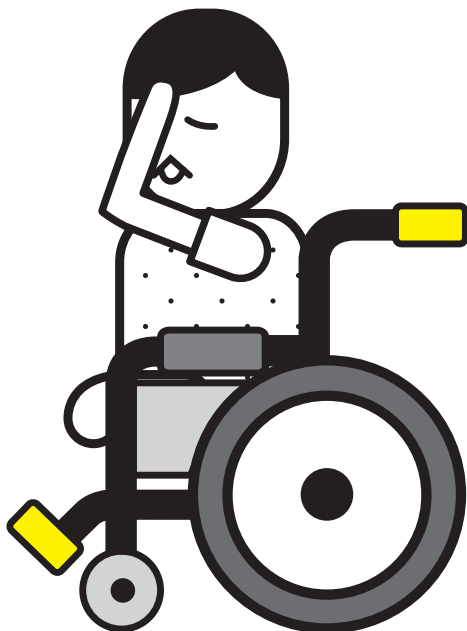
ตอนออกมาจากห้างโชคดีมาก
รปภ.ห้าง เค้ามาทถามว่าจะไปไหน เพื่อช่วยได้
เค้าแนะนำว่านั่งแท็กซี่เถอะ เค้าบอกว่า *เรามีสิทธิให้ใช้สิทธิฯ*

“โทร 1555 บอกสิทธิผู้พิการสิ
จะได้ลดค่าแท็กซี่ตามระยะทางครึ่งหนึ่ง กทม.จะจ่ายให้
เวลาตั้งแต่ 6.00 เช้า ถึงเที่ยงคืน”

.. หม่อม ยังกับซินเดอเรล่า

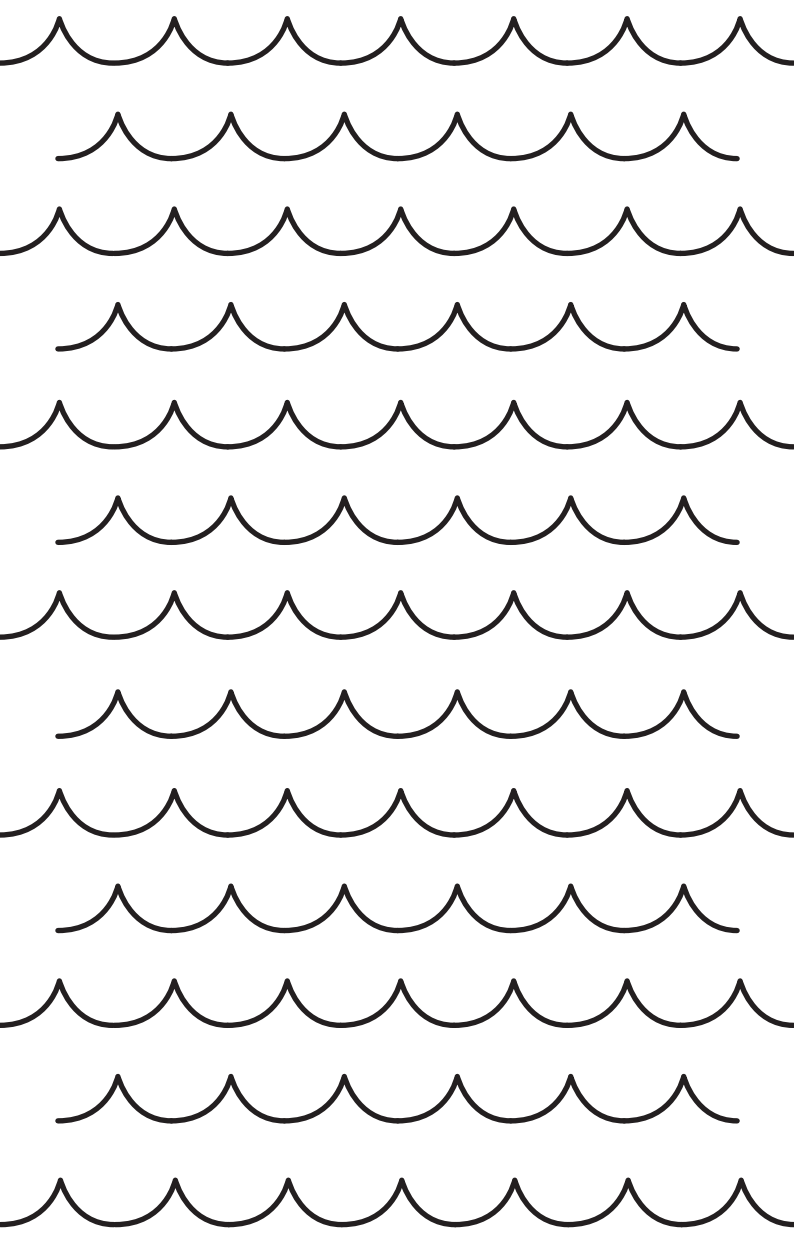
ประเด็นคือออ **ต้องจองล่วงหน้า 1 วัน**

..
..
.
..
.
..
.

เป็นวันที่โคตรเหนื่อย
แต่นะ พอไปถึง รพ. ได้เจอ ได้คุยกับพี่เจี๊ยบ
ความเครียดและเหนื่อยที่มีมาเกือบทั้งวัน ก็พอจะคลายลงบ้าง
นี่ละกำลังใจของผม

ผมจะตั้งใจสอบ ตั้งใจเรียนเพื่อพิสูจน์ให้เธอเห็น !

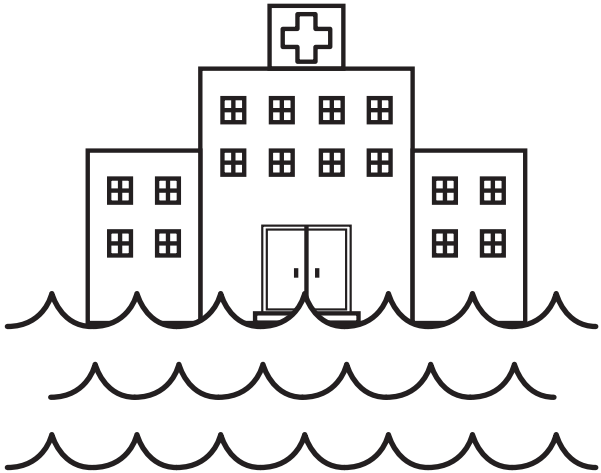
มหาชัยประกาศออกมาว่า จะเลื่อนสอบเป็นช่วงต้นปีหน้า
รอให้สถานการณ์น้ำคลี่คลาย แล้วจะแจ้งให้ทราบอีกที

ก็ดีนะ จะได้มีเวลาเตรียมตัวมากขึ้น

ถึงช่วงจากไต่อาเริ่มชักพัก
ชีวิตลำบากมากช่วงนี้
น้ำท่วมแถวโรงบาล

จะเข้าไปต้องนั่งเรือยาง
คนก็ต้องแบกผมขึ้นเรือ

เป็นการระชาชาวบ้านอีกแล้วตุ

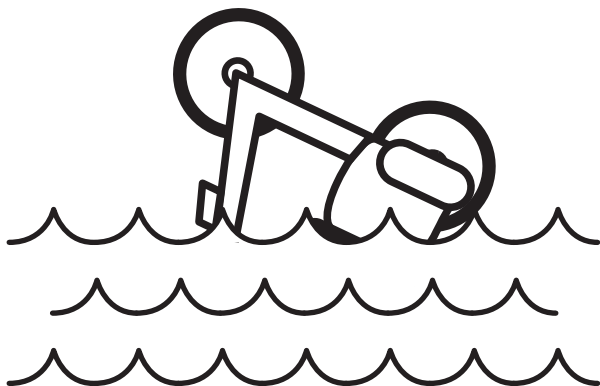

ตอนนี้ความรู้มีอยู่ในสมองแล้วละ
รถเข็นที่นั่งอยู่ตอนนี้มันชะงะชะงะเต็มทน
ต้องขอบคุณมันนะที่ช่วยเรามาจนถึงวันนี้
คิดว่าจะซ่อมให้มันดี ๆ ซักที

แต่ช่วงนี้ยังไม่ค่อยว่างเลยนะ
งานที่ยุ่งอะมาก
มอไซค์โดนน้ำกันเป็นแถว เลยต้องมาซ่อม

ไว้ก่อนแล้วกัน

สมาคมคนพิการทางการเคลื่อนไหวสากล
เปิดบริการให้ยืม.... รถวีลแชร์ ไปใช้ในกรณีเร่งด่วน 2 – 3 วัน

เนื่องจากปัญหาปีที่ผ่านมาเกิดเหตุการณ์ น้ำท่วมเพิ่มขึ้น.... (2554)
ตลอดทั้งปีทางสมาคมได้ให้บริการอย่างไม่เป็นทางการ
ในเรื่องของการให้การสนับสนุน ยืมรถวีลแชร์

ไปใช้ในกรณี

1. คนพิการ , ผู้สูงอายุ จะออกจากโรงพยาบาล จะกลับบ้าน
ทางครอบครัว ทางบ้านเตรียมตัวไม่ทัน
ซื้อรถวีลแชร์ยังไม่ได้ หรือ ไม่มีเงิน
2. คนพิการชาวต่างประเทศ โดยมีญาติประสานมา
ขอยืมชั่วคราว เพื่อเดินทางจากที่พัก ไปยังสถานที่ต่างๆ
(สนามบิน / บขส. / ท่าเรือ) หรือบริเวณใกล้ๆ ที่พักชั่วคราว
3. ปีนี้..2555 ทางคณะกรรมการบริหาร
มีมติ ให้ เปิดบริการ คือ ให้ยืมรถวีลแชร์
ไปใช้ในกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

วิธีใช้บริการขอยืมรถวีลแชร์ Wheel chair
จากสมาคมคนพิการทางการเคลื่อนไหวสากล

1. โทรประสานมาที่สมาคมฯ เบอร์ 02-990-0331
แจ้งความประสงค์ว่าจะขอยืมใช้รถวีลแชร์
จากวันที่ ..... ถึงวันที่.....
2. เจ้าหน้าที่จะบันทึกรายการของท่าน และใช้คำว่าวันเวลาดังกล่าวที่ท่านต้องการใช้รถวีลแชร์ ว่า
วันนั้น ๆ มีรถวีลแชร์ ให้บริการได้หรือไม่
3. เจ้าหน้าที่สมาคมฯ จะแจ้งให้ท่านได้ทันทีว่า
มีรถวีลแชร์ให้ท่านขอยืมได้หรือไม่ได้
(บางครั้งมีคิวขอจองใช้หลายราย /
บางครั้งนำรถมาส่งที่สมาคมฯ ไม่ตรงเวลา)
4. ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม โทรประสาน
นายกสมาคมฯ เบอร์ 08-1372-4201
เวลา 08.30 – 16.00 น.

ก็ดีนะ แต่สุดท้ายยุ่งยาก

จริงๆเขามีอยู่แล้วนี่หน้า จากหน้าเมื่อวาน
เว็บ pwdsthai.com คำบอกขั้นตอนการยืมรถขึ้นมาแบบว่า

1. ให้โทรไปที่สมาคม เบอร์ 02-990-0331

แจ้งว่าจะขอยืมใช้รถวีลแชร์ จากวันไหนถึงวันไหน

2. ค่าจะบันทึกว่าเราทำเรื่องไป

แล้วใช้วันเวลาให้ว่าวันที่เราขอไปมีรถวีลแชร์พอริเปล่า

3. แล้วค่าก็จะแจ้งกันที่ว่าสรุปยืมรถได้หรือไม่?

เพราะบางครั้งมีคิวจองใช้หลายคน /

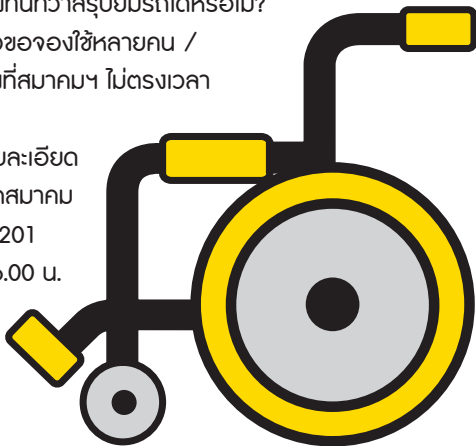
บางคนนำรถมาส่งที่สมาคมฯ ไม่ตรงเวลา

4. ถ้าอยากได้รายละเอียด

เพิ่ม ก็โทรหานายกสมาคม

เบอร์ 08-1372-4201

เวลา 08.30 - 16.00 น.

*นายกสมาคมคนพิการทางการเคลื่อนไหวสากล

โทร. 02-990-0331

<http://www.waddeeja.com>

apdmajor2@hotmail.com

จริงๆก็ไม่จำเป็นหรอกนะ มีรถบุรุษทั้งอยู่แล้ว

วันนี้ได้เข้าไปที่โรงบาล ะเข้าไปหาพี่เจียบหนะแหละ
พี่เจียบกำลังง่วนกับการเตรียมของไปแจกในช่วงน้ำท่วมอยู่
เราก็ไม่อยากจะเข้าไปขัดหรือ

“อ้าว วันนี้มาทำไมไม่บอกก่อน
เดี๋ยววันนี้พี่จะออกไปแจกของช่วยน้ำท่วมหละ
ไปด้วยกันไหม”

ถ้าไม่ลำบากพี่ก็เอาครับ
แต่ยังงิ วิลาเชิร์ผมก็ลุยน้ำได้อยู่แล้ว

.
. .
.

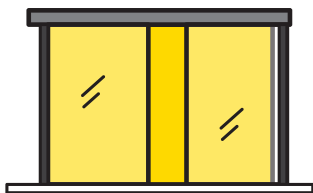
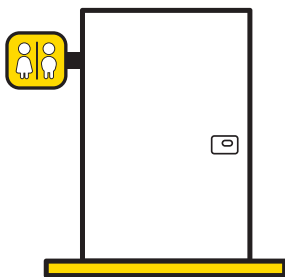
เหนื่อยมากวันนี้
ซอนอนก่อนแล้วกัน

ไปสอบมาแล้วล่ะ
ยากนะ แต่ก็ไหวอยู่ ดินะที่เรากลับมาฮึด ขยับขึ้น
ไม่จิ้นคงลำบากกว่านี้ เอะเว้ย สู้ๆ
ตอนนี้ต้องรอผล

แต่เออใช่ ขอเล่าหน่อย
วันนี้ประทับใจมากพิดคาดเลย ว่าไปสอบที่มหาลยนั้นจะลำบาก
แต่กลับไม่แย่อยากที่คิด ทางลาดมีพร้อมและดีด้วย

“ไม่แคบเกินไป ไม่ลาดชันเกินไป แล้วพื้นก็ไม่ลื่นเกินไป”
เค้าให้ความสำคัญมากๆ

ประตูห้องน้ำเป็นแบบเลื่อน และข้างในมีพื้นที่กว้าง
ผมจึงเลื่อนเองได้ และใช้ห้องน้ำอย่างสบายใจ

นอกจากนี้ก็เป็นลิฟท์ที่มีปุ่มกด แนวระนาบ ไม่สูงเกินไป
ทำให้ผมขึ้นลิฟท์คนเดียวได้สะดวก แต่ไม่ใช่ว่าไม่มีใครดูแล
ผู้คนที่นี้ใส่ใจ มีน้ำใจและพร้อมให้ความช่วยเหลือผมมาก

ถ้าแถวบ้านผมทำได้แบบ....
ไม่ต้องหวังหรือก โนเวย์สตาชั่น

หลังจากวันนั้น ผมก็ไม่ไปหาพี่เขาอีกเลย
ผ่านไป 3 เดือนแล้วสินะ

ผมนั่งคิดนะ ว่าคนพิการจะมีความรักได้ไหม
สุดท้าย เสียงของพี่เจียบก็ยังคงอยู่ในหัวผมตลอด

“ที่ทำมาตลอดนั้นหนะ นั่นคือความรักไม่ใช่หรือ
พี่ดีใจนะที่ชอบพี่ พี่มีความสุขมากเลยหละ
แต่พี่จะ..แต่งงาน...แต่งงาน....แต่งงาน....แต่งงาน...แต่งงาน...แต่งงาน..
แต่งงาน...แต่งงาน...แต่งงาน..แต่งงาน...แต่งงาน..แต่งงาน...แต่งงาน...
ขอบคุณมากๆเลยนะ”

จนถึงวันนี้ ผมเหมือนจะชินกับมันแล้วนะ
แต่ก็ยังไม่ชินอยู่ดี

แต่เศร้าไปทีไรฝีบอยแล้วหละ
อย่างน้อยเราก็ได้ทำในสิ่งคนทั่วไปทำกัน

แอบชอบ
สารภาพรัก
อกหัก

ก็ขอให้พี่โชคดีกับพี่เขามากๆนะ

ทำงานที่อู่สูงมานาน
ตอนนี้เก็บตังได้ค่อนข้างเยอะแล้ว
พอที่จะไปเที่ยวตามที่ฝันไว้ได้แล้วละ

ตอนนี้ผลออกมาแล้วว่าผ่านข้อเขียน ให้ไปสอบสัมภาษณ์
คือตื่นเต้นมากกกกก !

รู้สึกประสบความสำเร็จไปขั้นนี้

อภินิหารเดียว !!!!

อภินิหารเดียวเท่านั้น

เราก็จะมีสิทธิ์เรียนตามที่อยากเรียนแล้ว !
จะได้เรียนในระดับเท่ากับเพื่อนๆที่บ้านนอก
พวกมันเองก็โทรมาให้กำลังใจอยู่

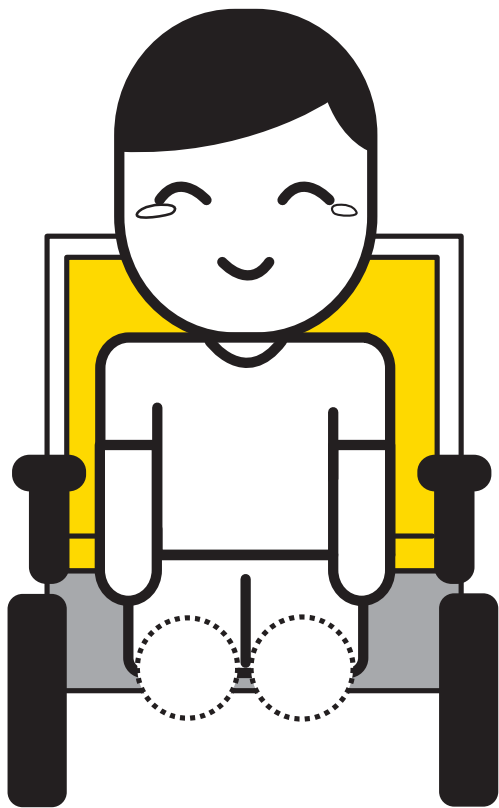
สู้

วันนี้ไปสอบสัมภาษณ์มาแหละ
ก่อนสอบโทรไปขอกำลังใจจากป้ามา

ป้าบอกว่า

**“คนเรา ถ้ามีความพยายามเต็มที่แล้ว
ทำตัวเองให้มีค่า รู้จักหน้าที่ของตัวเอง ไม่คิดถึงชีวิตให้ไร้ค่า
ความสำเร็จก็อยู่ไม่ไกลหรอก”**

แล้วนั่นก็เป็นกำลังใจที่ดีมากๆ
ถ้าแม่จะตื่นเต้นแค่ไหน ผมก็พยายามรวบรวมสติให้นิ่ง
แล้วเข้าไปสอบสัมภาษณ์

ติดแล้ว
จริงดี
ติดแล้ว
เอาจริงดี

จ้างให้ตาย ก็ไม่ยอมตายหรือกเวียยยย
นี่เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ตั้งใจมากถึงขนาดนี้

ผมผ่าน ! ติดวิศวะอย่างที่ตั้งใจไว้
ผมไม่รอช้าเลย รีบลงไปหาลุงที่อยู่

“เออ เหยยยย เอ็งเก่งมากไอ้หนุ่ม
ข้าเห็นความพยายามของเอ็งมาตลอด
เอ็งเป็นเด็กที่มีความตั้งใจแน่วแน่ ข้ายินดีด้วยนะ
พรุ่งนี้จะปิดอู่เสียงเล..เอ้อาา !”

การที่ลุงพูดออกมาแบบนี้ทำให้ผมกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่จริงๆ
ไม่คิดเลยว่าคนที่รู้จักกันไม่ถึงปี
จะเป็นคนที่คอยเอาใจช่วยผมเหมือนกัน

ผมรู้แล้วว่าผมไม่ได้ตัวคนเดียว

ผมรีบโทรหาป้าด้วยความตื่นเต้น ป้าบอกว่าภูมิใจในตัวผมมาก
แม้ว่าป้าช่วยได้แค่ส่งเงินมาให้ผม ไม่ค่อยได้ช่วย ป้าบอกว่ารู้สึกผิด
แต่คิดถึงและคอยให้กำลังใจมาตลอด
ผมเองไม่เคยโกรธ และเข้าใจป้ามาตลอด

แม้แต่พี่เจียบเอง ก็โทรมาหาผมถามเรื่องสอบ
พี่เจียบและแฟนก็ต่างแสดงความดีใจกับผม
พวกเค้าบอกว่า จะชวนผมไปเที่ยวด้วยเป็นการฉลองสอบได้

**ตอนนี้หัวใจของผมพองโตมาๆเลยละ
มีความสุขเหลือเกิน**

หลังจากนี้ ผมก็ต้องยืนยันสิทธิ์เข้าเรียน แล้วค่อยย้ายหอ

ขอบคุณจริงๆนะ ทุกคนที่เข้ามาในชีวิต สถานที่แห่งนี้
และอีกหลายๆที่ๆทำให้หงุดหงิด
จนทุกวันนี้ก็ยังหงุดหงิดอยู่ทุกที่ที่ขึ้นผ่าน

แต่ก็เอาเถอะ

ผมเรียนรู้อะไรทุกอย่าง ไม่มีผิดไม่มีถูก

มีแต่ความไม่รู้หรือรู้ผิดๆ

ถ้าเรารู้อะไรที่ถูกต้อง

ใช้สิทธิของตัวเองในทางที่ถูกต้อง และไม่ละเมิดสิทธิ

เราจะอยู่ร่วมกันในสังคมได้ดีมากขึ้น

และจริงๆแล้วคนพิการไม่มีจริงหรอก

ถ้าจะมี ทุกคนก็ต่างพิการ เราทุกคนก็ต่างบกพร่องกันทั้งนั้น

บางคนไม่มีขา...บางคนไม่มีแขน

บางคนมองไม่เห็น...บางคนไม่ได้ยิน...

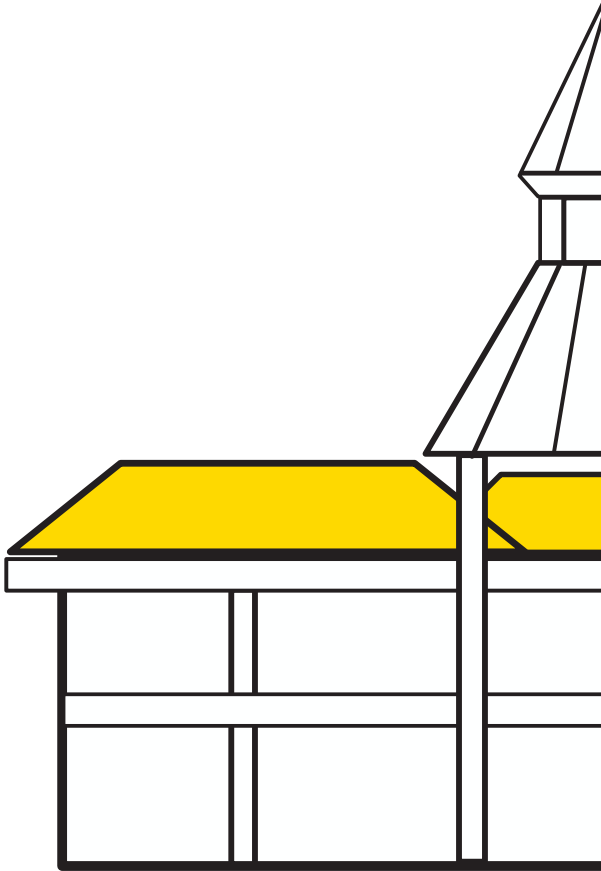
บางคนไม่มีเงิน...บางคนไม่มีการศึกษา

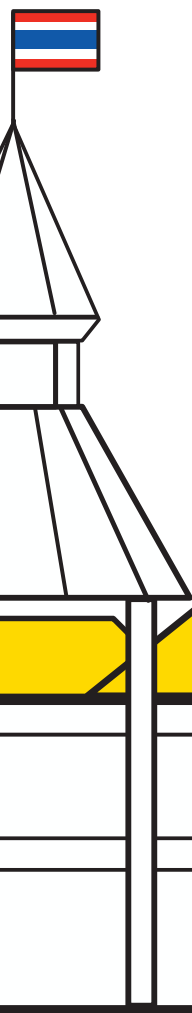
บางคนไม่มีความรู้ความเข้าใจ...บางคนไม่มีจิตสำนึก

สุดท้ายแล้ว ถ้าเราทุกคนต่างเติมเต็มซึ่งกันและกัน

ก็จะไม่มีคำว่า บกพร่อง หรือพิการอีกต่อไป

ไม่มีคนพิการ และไม่มีทั้งสังคมที่พิการ

จากนี้ไปคงต้องหยุดเขียนสติกแพ็ค
คงไม่สติกแพ็คหรือจริงๆแล้ว

ก็จะได้เรียนแล้ว และคงจะหนักน่าดูด้วย
ไว้เจอกันในอนาคต

ตัวซ่า

ไม่น่าเชื่อเลยนะ ว่ามันผ่านมา 4 ปีแล้ว
วันเดียวกันเมื่อ 4 ปีที่แล้ว
นอนหงอยอยู่ในโรงพยาบาลกับไต่อารีป่วยๆเล่มนี้

เรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย
และ ไต่อารีเล่มนี้ เป็นเพื่อนที่คอยเคียงข้าง
รับฟังมาเสมอตั้งแต่วันแรกขึ้น
แม้จะเป็นช่วงเวลาไม่นานมาก แต่เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ของชีวิต

ตอนนั้นการสอบเข้ามหาลัยคงจะเป็นการ
ประสบความสำเร็จครั้งใหญ่ของผม

แต่เทียบกับตอนนี้มันคนละเรื่องเลย

ตอนนี้

ผมกำลังทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่ง
ขึ้นชื่อด้านการพัฒนาเทคโนโลยี
ผมทำส่วนที่ค้นคว้าวิจัย และออกแบบเครื่องมือ
ที่สามารถช่วยเหลือผู้พิการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
แต่ผมก็รู้สึกว่ายังไม่เก่งพอ

ตอนนี้ที่บริษัทเลยทำเรื่องให้ทุนผมไปเรียนต่อที่ประเทศเยอรมัน
อ้อใช่ขออวดหน่อย ตอนนี้ผมมีขาคือขาเทียมเป็นของตัวเองแล้วนะ
ผมคิดออกแบบแล้วทำเองเลยแหละ
เท่เหมือน ROBOCOP เลยนะจะบอกให้

ส่วนรถขึ้นคู่บุญคู่กรรมของผมน่าจะหรอ
ผมเอาไปบริจาคเรียบร้อยแล้ว ซ่อมให้อย่างดี
ทาสีใหม่ให้ด้วยนะ

ผมเก็บไอดารี่เล่นนี้ไว้ในห้องตลอด
จนวันนี้ก็ขึ้นได้เลยคุยหา
ผมอ่านไดอารี่ตัวเองแล้วหยุดทำไมได้เลย
แต่ก็แอบอายตัวเองเหมือนกัน และสงสัยว่า
นี่ดูเป็นคนปากจัดขนาดนั้นเลยหรอ

อ่านไปเจอเรื่องพี่เจี๊ยบ ก็ขำดินะ
ตอนนี้เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน เธอเป็นพี่สาวที่แสนดีเสมอ

ตอนนี้ผมก็มีคนพิเศษของผม
เราต่างเป็นคนพิเศษของกันและกัน
คุยกับทางผู้ใหญ่แล้วเราจะแต่งงานกันสิ้นปี
และเธอก็จะไปกับเยอรมันกับผม

สุดท้ายมีความสุข

ตอนนี้ผมกำลังจะไปขึ้นเครื่องแล้ว
ผมได้ทึ่งไต่อาเร่นี้ไว้กับรุ่นน้องนักศึกษากลุ่มนี้
(ไม่รู้จะฟังได้ไหม)
เพราะคิดว่า มันจะเป็นช่องทางเพื่อเผยแพร่ข้อมูล
อะไรบางอย่างที่ไม่รู้หละ แต่น่าจะมี ฮ่าฮ่าฮ่า

ขอบคุณมากที่อยู่ด้วยกันจนถึงตอนนี้

หวังว่าคนที่ได้อ่านไต่อาเร่ผมจะได้อะไรกลับไปบ้างนะ

ผมไปละ ขอให้โชคดี

